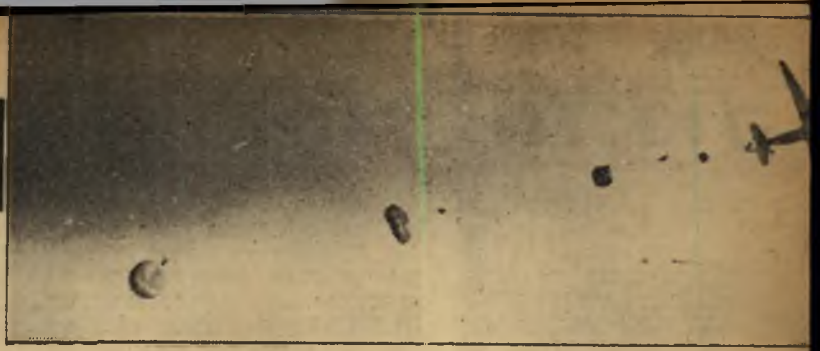

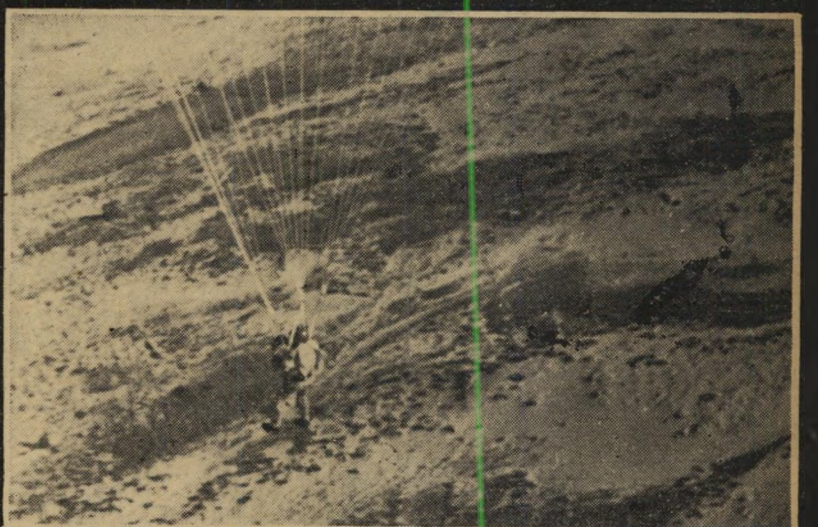
50 שניות באויר

אלה הן ארבע התמונות שצולמו תוך כדי צניחה על ידי רענן לוריא, חובב בלבד. המצלמה, לייקה רגילה שהטיפוח בה פשוט יחסית – הוכנה וכוונה מראש על ידי הצלם הראשי שנשאר במטוס ואשר צילם את התמונות בעמודים הקודמים. מיד כשהרגיש הצנחן שמצנחו נפתח, שרף את המצלמה מן הנרתיק שהיה קשור ברצועות לחזהו ולחץ על ההרקה.

מיצני המיצנח הם ההגה של הצנחן. על ידי משיכות של מיצרים שונים. מוריד הצנחן אחד הצדדים של המיצנח. מכוון בצורה זו את תנועתו ברוח. המיצרים, עשויים משי חזק. וכל אחד מהם מסוגל לשאת משקל אדם סביל להקרע.

מיצנח בורד משחיר באופק. הצנחן. סירון שזוהי צניחתו השלישית בלבד. לא ידע לשלום על מיצנחו. ניטלטל אל מחוץ לשורת שאר הצונחים. התמונה צולמה מיד לאחר היפחח המיצנח. בגובה של 800 רגל. ברקע: חוף הים.

200 רגל מהקרע. בעוד עשר שניות ייחבט הצנחן בקרקע. בפניה השמאלית למטה וראה בכירור גר עשן. שהוצח במיוחד לכוון את המטוס ולהראות לו את כיוון הרוח. כל הצנחנים ירדו במרחק של חמישים מטר מסביב לסימן.

צנחן זה מפר את אחד החוקים הייסודיים של הצניחה. במקום להצמיד את שתי רגליו זו לזו. הוא מפרפר בהן ברפיון. בגלל פרפורים אלה. הסתכנו מיחריו. הקטינו את קוטר המיצנח. נדמו לירידה מהירה מן הרגיל.

הם רגעייהם האחרונים. שניהם אמנם ירדו יותר מהר, בגלל הסרבול במצנחיהם – אולם נחתו בסדר. רק כהן יצא עם רגל נקועה, וגוייסגולד הקפיד לעטוף את ראשו למחרת עם תחבושת לבנה וגדולה, לשם גוי. מיד לאחר זאת מהרו להצטלם יחדיו, כל אחד קנה ספר זכרונות מיוחד בו חתמו ידודות נצח אחד לשני.

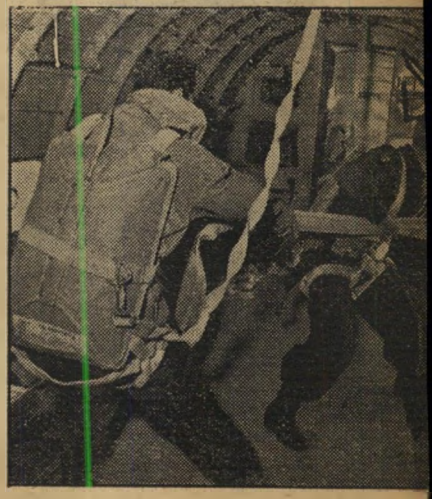
הנה היא קופצת מולך, האדמה. כולה זונקת במהירות – החל מן האופק ההררי ועד לקצה האופק השני, המסומן בקו תכול של מי הים התיכון, התכוונן לנחיתה, בשקט, בשלווה במידה שתוכל. — — — "טרי-חייזר". עשה לגולל מהיר. הרוח גוררת את המצנח – הגרר על הגב כדי שהמצלמה לא תינזק – עכשיו – התרומם במהירות – הקף את המצנח בריצה – הרבץ אותו על הקרקע, משוך את המיתרים באותו כוון שהרוח נושית, ודא שהמצנח לא יתנפח לפתע באוויר והתחל להתיר את רתמך.

(המשך מעמוד 5)

הדחיפה הזו רק מפריעה לי. המדריכים החלו להסמיק מחימה. ב"קפוץ" השלישי קרצו אחד לשני, ודחפו אותו באמת. עליו וגברי השתחרר לאחר הקפיצה הגינטי מרתמתו, והסביר: "זהו זה, כשנותנים לאדם לקפוץ בעצמו, מבלי שידחפו אותו – הכל הולך המשחמש".

כאשר צנחנו בקורס את צניחת הלילה הראשונה שלנו, נפל בגורל כהן וגוייסגולד לצנחן זה ליד זה. שניהם היו מעודדים זה את זה, מרימים איש את מוראל רעהו. בכלל פיתחו ידודות בולטת ביניהם בזמן הקורס. זוכר אני כיצד קפצנו אותו לילה לתוך עלטת החלל.

המטוס כבר הספיק להתרחק, היה שקט מחלט ברקיע – אי אפשר היה לראות מאר – ידעת שהגעתי לאדמה רק לאחר שספגת את החבטה עצמה. לפתע, בגובה של כמה מאות רגל מהקרקע שמעתי קולות בהלה פרועים ומעוררי זועה. גוייסגולד נכנס עם רגליו לתוך מיתרי מצנחו של כהן, והסתרבל בהם. עד שהתקרבו שניהם לקרקע היו קרוב

כמה רצועות בד – זה מה שנישאר מיחירת הצנחנים שעוד לפני

שירת הכרבור... עוד רגע והפרח הנהדר ישתרע על הקרקע, יחזור שוב ויבנות בד משני מקומות